

Sygn. akt VIII C 548/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 sierpnia 2014 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia - Śródmieścia we Wrocławiu Wydział VIII Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Grzegorz Kurdziel

Protokolant: Roksana Kondrak

po rozpoznaniu w dniu 28 sierpnia 2014 r. we Wrocławiu

na rozprawie sprawy

z powództwa: Funduszu Kapitałowego (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W.

przeciwko: (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz strony powodowej Funduszu Kapitałowego (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W. kwotę 589,73 zł (pięćset osiemdziesiąt dziewięć złotych siedemdziesiąt trzy grosze) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od tej kwoty od dnia 14 lutego 2014 r. do dnia zapłaty;

II. oddala dalej idące powództwo;

III. zasądza od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 227 zł tytułem zwrotu kosztów procesu w tym 180 zł kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt *VIII C 548/14*

UZASADNIENIE

Strona powodowa Fundusz Kapitałowy (...) S.A. we W. wniosła o zasądzenie na swoją rzecz od strony pozwanej (...) S.A. w W. kwoty 590,10 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu, tj. dnia 14 lutego 2014 r. do dnia zapłaty.

Uzasadniając swoje żądanie, strona powodowa podała, że strona pozwana była zobowiązana do zapłaty odszkodowania w związku z uszkodzeniem pojazdu poszkodowanego M. P., do którego doszło w wyniku zdarzenia drogowego spowodowanego przez kierowcę ubezpieczonego u strony pozwanej w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Dochodzona pozwem suma stanowi zaś dalsze odszkodowanie obejmujące koszty wynajmu pojazdu zastępczego na czas konieczny i niezbędny do przeprowadzenia postępowania likwidacyjnego, albowiem strona pozwana wypłaciła dotychczas jedynie kwotę 1.758,90 zł. Strona powodowa wyjaśniła, że jej legitymacji czynna w procesie wynika z faktu, że poszkodowany przelał przysługującą mu wierzytelność na rzecz wynajmującego pojazd, który następnie dokonał cesji na rzecz strony powodowej.

Na dochodzoną pozwem kwotę składa się kwota 479,70 zł wynikająca z faktury VAT (...) oraz skapitalizowane odsetki ustawowe liczone od tej kwoty od dnia 10 maja 2012 r. do dnia 12 lutego 2014 r. w wysokości 110,10 zł.

W dniu 18 lutego 2014 r. referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym dla Wrocławia-Śródmieścia wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, uwzględniając powództwo w całości (k.32).

Strona pozwana złożyła sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości i wnosząc o oddalenie powództwa.

Zarzuciła, że wypłaciła już należne odszkodowanie, ustalając jego wysokość według średniej stawki wynajmu pojazdu w kwocie 135,30 zł brutto za dobę, gdyż działające na rynku firmy wypożyczające samochody dawały możliwość wynajęcia za taką stawkę pojazdu odpowiadającego klasie pojazdu uszkodzonego. Podniosła również, że P. (...) nie stanowi odpowiednika klasy uszkodzonego pojazdu S. (...), a takim odpowiednikiem mógłby być co najwyżej P. (...).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 28 marca 2012 r. doszło do wypadku komunikacyjnego, w wyniku którego uszkodzony został pojazd marki S. (...) (nr rej. (...)), należący do A. K. i M. P.. Sprawca wypadku był ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u strony pozwanej (...) S.A. w W..

Bezsporne.

Poszkodowany M. P. zawarł z L. K. umowę najmu samochodu zastępczego marki P. (...), na podstawie której był zobowiązany do zapłaty czynszu w wysokości 140 zł netto za dobę, tj. łącznej kwoty 2.238,60 zł netto za 13 dni wynajmu. Po zgłoszeniu szkody, decyzją z dnia 9 maja 2012 r., strona pozwana wypłaciła kwotę 1.758,90 zł tytułem zwrotu wydatków za cały okres wynajmu pojazdu zastępczego, kwestionując wysokość dobowej stawki czynszu. Poszkodowany M. P. zawarł z L. K. umowę przelewu wierzytelności przysługującej mu względem strony pozwanej z tytułu zwrotu kosztów wynajmu pojazdu zastępczego, a następnie L. K. dokonał przelewu przedmiotowej wierzytelności na rzecz strony powodowej.

Dowód:- faktura VAT (...) z 20.04.2012 r., k. 18,

- umowa z 5.01.2014 r. oraz z 24.01.2014 r., k. 23-27.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo co do zasady zasługiwało na uwzględnienie i podlegało oddaleniu jedynie w niewielkiej części.

Nie budzi wątpliwości, że sprawca wypadku polegającego na zderzeniu się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody ponosi odpowiedzialność za wyrządzoną poszkodowanemu szkodę (art. 415 w zw. z art. 436 § 2 k.c.).

Odpowiedzialność strony pozwanej za skutki kolizji drogowej wynikała zaś z art. 822 § 1 i 2 k.c. oraz art. 9 i 9a ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tekst jednolity: Dz.U. z 2013, poz. 392 z późn. zm.), albowiem - jako ubezpieczyciel - zobowiązana jest do zapłacenia odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi sprawca wypadku. Strona powodowa - jako osoba uprawniona do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej - mogła zatem dochodzić roszczenia bezpośrednio od pozwanego zakładu ubezpieczeń (art. 822 § 4 k.c.). Bezsporne było bowiem, że wierzytelność dochodzona wytoczonym powództwem została przeniesienia na jej rzecz w drodze przelewu (art. 509 § 1 i 2 k.c.).

Naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono (art. 361 § 2 k.c.) i powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej (art. 363 § 1 k.c.). Odpowiedzialność ubezpieczyciela ogranicza się przy tym do zapłaty odszkodowania (art. 822 § 1 k.c.).

W orzecznictwie zostało wyjaśnione, że odpowiedzialność odszkodowawcza za skutki uszkodzenia pojazdu mechanicznego obejmować może także celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego niesłużącego do prowadzenia działalności gospodarczej (zob. uchwałę składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2011 r., III CZP 5/11, OSNC 2012/3/28). Istotne jest przy tym, że w omawianej sytuacji – inaczej niż w wypadku szkody polegającej na uszkodzeniu samochodu - strata majątkowa powstaje dopiero z chwilą poniesienia kosztów najmu pojazdu zastępczego, a nie już w momencie wypadku komunikacyjnego, a zatem zwrotowi powinny podlegać wydatki rzeczywiście poniesione na taki najem (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu powołanej uchwały z dnia 17 listopada 2011 r.). W konsekwencji odpowiedzialność sprawcy wypadku drogowego, bądź jego ubezpieczyciela, nie jest ograniczona wartością średniej stawki najmu pojazdu zastępczego. Nie oznacza to oczywiście, że na dłużniku ciąży obowiązek zwrotu wszystkich wydatków, które pozostają w związku przyczynowym z wypadkiem. Wierzyciel ma bowiem obowiązek zapobiegania szkodzie i zmniejszania jej rozmiarów (art. 354 § 2 i art. 362 k.c.). Zwrotowi podlegać powinno zatem tylko wydatki poniesione z zachowaniem rozsądnej proporcji między korzyścią wierzyciela a obciążeniem dłużnika (tak Sąd Najwyższy również w uzasadnieniu powołanej uchwały z dnia 17 listopada 2011 r.).

Zgodnie z art. 362 k.c., fakt, że wierzyciel (poszkodowany) przyczynił się do zwiększenia szkody może wywoływać korzystne skutki prawne dla dłużnika (odpowiednie zmniejszenie obowiązku naprawienia szkody), a zatem to na nim - a nie na wierzycielu (poszkodowanym) - spoczywa procesowy ciężar dowodu w tym zakresie (art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c.). W wypadku szkody obejmującej koszty wynajmu pojazdu zastępczego przyczynienie się wierzyciela (poszkodowanego) do zwiększenia szkody polegać może przykładowo na: wynajęciu pojazdu o wyraźnie lepszym standardzie niż pojazd uszkodzony, wynajmowaniu pojazdu przez okres dłuższy niż uzasadniony realną potrzebą, lub wynajęciu pojazdu za stawkę czynszu o rażąco wysokiej wartości. Przenosząc powyższe stwierdzenia na grunt niniejszej sprawy, uznać należy, że podnoszony przez stronę pozwaną zarzut dotyczący zawyżonej stawki czynszu najmu jest oczywiście chybiony. Same twierdzenia strony pozwanej nie pozwalają bowiem na przyjęcie, że swoim zachowaniem poszkodowany przyczynił się do zwiększenia szkody. Różnica między rzeczywiście obciążającą poszkodowanego stawką czynszu najmu (140 zł netto za dobę), a wskazywaną przez stronę pozwaną średnią wartością stawek czynszu najmu (110 zł netto za dobę) jest bowiem na tyle niewielka (obciążająca poszkodowanego stawka czynszu jest o około 22 % wyższa niż stawka czynszu wskazywana przez stronę pozwaną), że zarzut powiększenia szkody przez powoda nie zasługiwał na uwzględnienie. Od poszkodowanego należy bowiem wymagać jedynie, aby przy wyborze oferty najmu pojazdu zastępczego kierował się rozsądkiem i wybrał ofertę, która nie jest drastycznie wygórowana. Zgodnie z ustawowym prawem wyboru sposobu likwidacji szkody, powód miał prawo wyboru kontrahenta przy zawieraniu umowy najmu pojazdu zastępczego. Powszechnie wiadomo, że w warunkach gospodarki rynkowej czynsz najmu pojazdu zbliżonej klasy może ulegać wahaniom, przy czym kalkulacja stawek czynszowych wynika nie tylko z różnych marż stosowanych przez wynajmujących ale i z różnic w treści stosunków zobowiązaniowych w poszczególnych umowach, jak choćby co do zakresu ochrony ubezpieczeniowej, ograniczeń w korzystaniu z pojazdu wynajmowanego etc. Samo tylko porównanie cen przy zastosowaniu wydruków internetowych nie może być zatem przydatne dla oceny, czy pozwany nie nadpłacił, regulując należności z faktury za najem, stąd wniosek strony pozwanej w tym zakresie podlegał oddaleniu. Wynajmujący stosują rozmaite taryfy najmu, przy czym kwalifikowanie pojazdu do określonej klasy A, B, C, itd. jest czysto umowne i pomiędzy przedsiębiorcami występują w tym zakresie różnice. Stąd porównywanie stawek stosowanych przez wybiórczo wskazywanych przez stronę pozwaną wynajmujących z kwotą objętą fakturą obciążającą powoda nie jest wystarczające dla uwzględnienia zarzutu powiększenia szkody przez powoda.

Orzeczenie w kwestii odsetek od zasądzonej kwoty wynika z art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Sąd miał przy tym na względzie, że ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku (art. 817 § 1 k.c.), a strona pozwana kwestionowała obowiązek zapłaty odsetek, wskazując jedynie na bezzasadność roszczenia, nie negując przy tym, że w dniu wydania decyzji w przedmiocie wypłaty odszkodowania (tj. w dniu 9 maja 2012 r.) była zobowiązana do spełnienia świadczenia. Dlatego też, Sąd uwzględnił żądanie zasądzenia odsetek od wskazanego w pozwie dnia następnego po dacie wydania przez stronę pozwaną decyzji

o wypłacie odszkodowania, w kwocie 110,03 zł. Oddaleniu przy tym podlegały odsetki w kwocie 0,07 zł stanowiące błąd rachunkowy strony powodowej.

Mając na względzie powyższe, na podstawie powołanych przepisów Sąd orzekł jak w punkcie I. i II. sentencji wyroku.

Orzeczenie o kosztach procesu Sąd oparł o art. 100 k.p.c. zd. 2, zgodnie z brzmieniem którego sąd może włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli przeciwnik uległ tylko co do nieznaczej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny Sadu. W przedmiotowej sprawie strona powodowa uległa nieznacznie co do swojego żądania, Sąd zatem uznał, że istnieje podstawa do obciążenia strony pozwanej kosztami procesu w całości. Poniesione przez stronę powodową koszty procesu obejmowały kwotę 180 zł wynagrodzenia radcy prawnego (§ 6 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu - tekst jednolity: Dz.U. z 2013 r., poz. 490 z późn. zm.), kwotę 30 zł opłaty od pozwu oraz kwotę 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Zarządzenia

1. odnotować;
2. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi strony pozwanej;
3. kal. 14 dni.

16.09.2014